

83. Oly szomorú az élet...

1. Oly szo-mo-rú az é - let, Ne - ház a meg-té - rés,

Mint - ha ott fenn a menny-ben Nem vol - na meg-ér - tés;

Míg el nem ér - jük üd - vünk, Úgy tű - nik mesz-sze van,

De nagy ál - dás a ré - szünk Az i - lyen ó - rák - ban.

2. Az Urat forrón várjuk, Ha önmagunkra hágy;
 És átkarolni vágyjuk, Míg lélekben megáld.
 A lélek sírva küzd ott, Kér, sóhajt és könnyez,
 Mint viaskodott Jákób, Míg Izráellé lett.

3. Most tudjuk mily szánalmas, Ha Urunk nincs velünk,
Mert sorsunk oly siralmas, És kesereg szívünk.
E földnek pusztaságát Gyötrődve járnánk bé,
Ha könnyeinknek árját Nem édesítené.
4. Az Úr jól megválasztja Az áldás idejét,
A bánat után adja Mennybéli örömét;
Kegyelme esőjével Üdíti szívünket,
És sötétben fényével Vezeti léptünket.
5. A szívünk messze térne Az Úr beszédétől,
Ha néha ránk nem mérne Ama nagy terhéből,
Melyet hordott miértünk Mély alázatában,
Hogy könnyebb legyen éltünk Pályafutásunkban.
6. Az Úrnak vezetését Értsd meg alázattal,
A szárazságnak hévjét Ne fogadd panasszal;
Ő hamar küld az égből Kegyelmi harmatot,
A puszta is megszépül, És kies rét lesz ott.